

Arrest

nr. 267 515 van 28 januari 2022
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 24 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 5 maart 2020, dienden op 11 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers' vingerafdrukken werden genomen op 26 mei 2019 in Denemarken (Eurodac).

1.2. Op 9 september 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 10 september 2021 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, A.M., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 11/03/2020

Overdracht CGVS: 28/12/2020

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er een persoonlijk onderhoud met u gehouden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 29 april 2021 van 8.40 uur tot 11.10 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester DE MAEYER Aurélie (loco meester GEENS Dirk), was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig van Teheran en heeft u de Iraanse nationaliteit. In 2016 trouwde u met As.M. (O.V. (...)). Ongeveer in maart 2019 nodigden een vriendin van uw vrouw, S., en haar echtgenoot A. u uit om deel te nemen aan hun protestantse huiskerk. U was nieuwsgierig en nam tweemaal deel aan hun huiskerk.

In april 2019 hoorde u van de moeder van S. dat S. en A. gearresteerd waren. Ongeveer een week na dit gesprek met S.’ moeder ontving u een brief van de revolutionaire rechtbank waarin stond dat u zich drie dagen later diende aan te melden. U besloot hierop om onder te duiken en om samen met uw echtgenote het land te verlaten. Jullie verlieten met behulp van een smokkelaar en met vervalste paspoorten Iran in mei 2019 met het vliegtuig en reisden naar Denemarken waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden op 26 mei 2019. Ongeveer een maand of anderhalve maand na jullie aankomst in Denemarken kreeg uw familie een tweede oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank. Ongeveer zes of zeven maanden na jullie aankomst in Denemarken kreeg uw familie een brief om te melden dat u bij verstek veroordeeld was tot de doodstraf in de vorm van ophanging. In Denemarken gingen u en uw vrouw naar een kerk omdat een andere Iraniër u dit had aangeraden. Begin 2020 werd jullie verzoek om internationale bescherming in Denemarken geweigerd. Jullie reisden via Duitsland naar België waar jullie aankwamen op 5 maart 2020 en een verzoek om internationale bescherming indienden op 11 maart 2020.

U vreest dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran gedood zal worden omwille van uw bekering.

Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën neer van de Iraanse identiteitskaarten van u en uw echtgenote; kopieën van de Iraanse paspoorten van u en uw echtgenote; kopieën van de shenasnamehs van u en uw echtgenote; een kopie van jullie huwelijksakte; een originele dagvaarding d.d. 07/02/1398 Iraanse kalender (27 april 2019) waarin u als beschuldigde opgeroepen wordt om zich drie dagen na ontvangst aan te bieden bij de revolutionaire rechtbank; een tweede originele dagvaarding van de revolutionaire rechtbank d.d. 02/04/1398 Iraanse kalender (23 juni 2019) waarin u beschuldigd wordt van ketterij en bekering van de islam naar het christendom en waarin u opgeroepen wordt om zich aan te bieden op 17/04/1398 Iraanse kalender (8 juli 2019); een origineel vonnis van de revolutionaire rechtbank d.d. 20/09/1398 Iraanse kalender (11 december 2019) waarin u ter dood wordt veroordeeld; en de opmerkingen van uw echtgenote bij de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut

kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst overtuigden jullie verklaringen omtrent de manier waarop jullie Iran verlaten hebben geenszins. Jullie reisden met een vals paspoort maar noch u noch uw echtgenote konden zeggen welke naam deze paspoorten bevatten (CGVS, p. 5; CGVS As.M., p. 3). Uw echtgenote wist zelfs niet onder welke voorgehouden nationaliteit jullie reisden (CGVS As.M., p. 4), noch waarom jullie met een vals paspoort reisden (CGVS As.M., p. 4). Dergelijke lacunes zijn niet ernstig en een stevige indicatie dat jullie niet de waarheid vertelden over jullie vlucht uit Iran en doen bijgevolg sterk vermoeden dat jullie jullie Iraanse paspoorten, dewelke in beslag zouden genomen zijn door jullie smokkelaar, doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhouden, omdat er hierin mogelijks informatie, zoals een legaal vertrek of een andere uitreisdatum, staat die niet met jullie verklaringen die jullie op het Commissariaat-generaal aflegden overeenstemmen. Deze vaststelling doet afbreuk aan jullie algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat jullie gedrag niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U en uw echtgenote gaven immers aan dat jullie bij jullie verzoek om internationale bescherming in Denemarken niet de waarheid hebben verteld (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 29/04/2021, p. 5; notities persoonlijk onderhoud CGVS As.M. d.d. 29/04/2021, p. 2). Jullie zouden dit gedaan hebben op advies van enkele onbekende personen (CGVS, p. 5; CGVS As.M., p. 2). Van een persoon die daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, mag verwacht worden dat hij bij aankomst in een land waar hij internationale bescherming kan bekomen, deze problemen aanhaalt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat jullie louter op advies van onbekenden een ander verhaal vertelden in Denemarken, zet niet alleen nogmaals jullie algemene geloofwaardigheid op de helling, maar doet ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de in jullie huidig verzoek voorgehouden problemen.

Wat betreft uw deelname aan een huiskerk, de arrestatie van S. en A., de hierop volgende dagvaardingen van de revolutionaire rechtbank en uw veroordeling bij verstek moet verder worden opgemerkt dat jullie verklaringen over deze gebeurtenissen dermate vaag en onwaarschijnlijk waren dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. U beweerde dat u reeds sinds uw ontmoeting met uw echtgenote op zoek bent naar een religie (CGVS, p. 3, 7) en dat u op vraag van S., een vriendin van uw echtgenote, tweemaal als gast naar de huiskerk ging (CGVS, p. 11). Hoogst opmerkelijk is de vaststelling dat uw echtgenote – die nochtans aanwezig was toen S. u aanbood om naar de huiskerk te gaan (CGVS As.M., p. 9) – niet wist of u op dat moment dan wel op een later tijdstip op dit aanbod inging (CGVS As.M., p. 9). Uw echtgenote stelde verder dat jullie uw deelname op geen enkel later moment bespraken omdat ze het niet belangrijk vond (CGVS As.M., p. 9). Dit is uiteraard een ernstige miskenning van het risico dat een werkelijke deelname aan een huiskerk met zich meebrengt in Iran. Van een universitaire geschoolde vrouw zoals uw echtgenote (CGVS As.M., p. 9) mag zeker verwacht worden dat zij een dergelijk risico correct kan inschatten en jullie dit zouden bespreken. In die omstandigheden mag tevens verwacht worden dat u voor uw deelname enige kennis zou hebben over het religieuze verleden van de organisatoren om het risico correct te kunnen inschatten. U wist echter bijzonder weinig over het religieuze verleden van S. en A.. Zo wist u over geen van beiden of zij geboren zijn als christen dan wel zich bekeerden tot deze religie (CGVS, p. 12), noch of hun respectievelijke familieleden eveneens christenen zijn (CGVS, p. 12). Dit is nochtans van uitzonderlijk groot belang in de Iraanse samenleving waarin religies veelal als een aangeboren eigenschap worden beschouwd en een bekering (weg van de islam) net omwille van het onnatuurlijk geachte karakter strafbaar wordt gesteld. De veiligheidssituatie van christenen is sterk verschillend naargelang zij geboren werden als christen dan wel bekeerd werden tot het christendom. U gaf zelf ook aan dat bekeerlingen geëxecuteerd worden in Iran (CGVS, p. 13). Het loutere feit dat u niet kon verduidelijken tot welke categorie S. en A., nochtans de sleutelfiguren in uw asielaanvraag, behoren, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw aanvraag dan ook volkomen. Dit is des te frappanter daar u S. en A. beschreef als vrienden die u de afgelopen jaren elke week of elke tien dagen zag (CGVS, p. 15). Van iemand die zelf reeds jarenlang op zoek was naar een religie en daaromtrent onderzoek wenste te verrichten, mag zeker verwacht worden dat hij enige interesse zou tonen in zijn christelijke vrienden en vragen zou stellen over hun religieuze achtergrond in de plaats van louter over Jezus en enkele mirakels te praten (CGVS, p. 12). Uw gebrek aan kennis over hun persoonlijk (religieus) verleden is dan ook stuitend en geenszins in overeenstemming met de door u geschetste context. Uw echtgenote stelde nochtans dat S. en A. wel degelijk bekeerlingen zijn maar kon dan weer geen enkele informatie geven over het tijdstip of de omstandigheden waarin zij zich bekeerden (CGVS As.M., p. 5).

Dat u overigens niet eens vroeg aan uw echtgenote om welke redenen zij niet geïnteresseerd was om mee te gaan naar de huiskerk (CGVS, p. 12), getuigt evenmin van een bijzonder belang aan geloof en meer specifiek aan deze huiskerk. Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan uw deelname aan een huiskerk in Iran.

Aangezien de verdere vervolgingsfeiten zich afspeelden ten gevolge van uw ongeloofwaardige deelname aan een huiskerk kan ook aan deze geen geloof worden gehecht. Toch moet ten overvloede opgemerkt worden dat ook jullie verklaringen over de arrestatie van S. en A. en over de brieven van de revolutionaire rechtbank op zichzelf bijzonder vaag en onwaarschijnlijk waren.

Ofschoon jullie rechtstreeks door de moeder van S. op de hoogte werden gesteld van de arrestatie van S. en A., hadden u en uw echtgenote geen enkel idee over de omstandigheden waarin of manier waarop S. en A. gearresteerd werden (CGVS, p. 17; CGVS As.M., p. 7). Uw echtgenote had – na het telefoongesprek waarin haar verteld werd dat S. en A. gearresteerd waren - geen enkel contact meer met S.' familie. Ze rechtvaardigde dit door te stellen dat ze enkel wilde weten waarom S. haar telefoon niet opnam (CGVS As.M., p. 7), een desinteresse die zeer vreemd is gezien uw voorgehouden persoonlijke betrokkenheid bij deze huiskerk en de uiterst zwaarwichtige voorgehouden gevolgen ervan voor u persoonlijk. Zo wist uw echtgenote niet te zeggen of S. ook een dagvaarding kreeg of veroordeeld was (CGVS As.M., p. 8) hetgeen uiteraard belangrijke informatie zou zijn om uw eigen risico bij terugkeer te kunnen bepalen. Uw eigen desinteresse om meer te weten te komen over het wedervaren van de vier andere aanwezigen in de huiskerk, omdat zij voor u niet belangrijk waren (CGVS, p. 15), doet eveneens sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Aangezien zij tijdens dezelfde sessies als u aanwezig waren (CGVS, p. 14) en u geen enkel nieuws meer heeft vernomen van S. en A. sinds hun verdwijning (CGVS, p. 12), is hun lot net van groot belang om uw eigen risico te kunnen inschatten, los van het feit of zij al dan niet uw vrienden waren. Aangezien zowel u als uw echtgenote nog steeds op bijna dagelijkse basis in contact staan met het thuisfront (CGVS, p. 2-3; CGVS As.M., p. 2) mag zeker verwacht worden dat u zich zoveel als mogelijk zou trachten te informeren over de verdere afwikkeling van de gebeurtenissen in S.' huiskerk, quod non in casu. Een dergelijk gebrek aan kennis over zaken die de kern raakt van jullie relaas is absoluut niet ernstig en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Jullie verklaringen over de verschillende oproepingen die u kreeg van de revolutionaire rechtbank waren eveneens te vaag om deze aannemelijk te maken. U wist niet precies wanneer uw familie deze brieven ontving in Teheran (CGVS, p. 9), u kon niet zeggen of er in de tweede dagvaarding een termijn werd gegeven binnen dewelke u zich diende aan te melden (CGVS, p. 10) en kon de revolutionaire rechtbank in Teheran niet situeren (CGVS, p. 10). Dit gebrek aan kennis is weinig aannemelijk. Uw echtgenote op haar beurt kon dan weer geen preciezere schatting geven van het tijdstip van ontvangst van de tweede dagvaarding dan enkele maanden na aankomst in Denemarken (CGVS As.M., p. 5) en was niet verder op de hoogte van de concrete inhoud van het vonnis behalve dat het opriep tot uw executie (CGVS As.M., p. 5). Van een universitair geschoolde dame wiens echtgenoot een doodsvonnis kreeg van haar nationale autoriteiten mag in alle redelijkheid verwacht worden dat zij zich zo spontaan en volledig mogelijk zou informeren over alle elementen die verband houden met jullie relaas, hetgeen hier absoluut niet het geval is.

Uit het voorgaande volgt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw deelname aan een huiskerk in Iran, noch aan de problemen die voortvloeiden uit de arrestatie van de organisatoren van deze huiskerk. Wat betreft de documenten van de revolutionaire rechtbank – twee oproepingsbrieven en het vonnis – die u ter ondersteuning van uw verklaringen neerlegde, moet vooreerst worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Verder dient er te worden gewezen op objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie en documentenfraude welig tieren in Iran en dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten waaronder juridische documenten. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich allerminst om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Daarnaast stelde u dat u op zoek bent naar een religie (CGVS, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt dat uw zoektocht zich toespitst(e) op het christendom: zo blijkt uit uw verklaringen dat u reeds in Iran op zoek was en er naar een huiskerk ging, dat u in Denemarken naar een protestantse kerk ging, dat u uw zoektocht aan kerkbezoeken koppelt en dat u zich informeert over Jezus (CGVS, p. 3, 4 en 14).

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke zoektocht naar religie omdat uw verklaringen hieromtrent bijzonder vaag en oppervlakkig waren.

Vooreerst kan er benadrukt worden dat de ongeloofwaardigheid van uw deelname aan een huiskerk in Teheran de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in Iran reeds jarenlang op zoek was naar een religie (CGVS, p. 3) reeds danig op de helling zet. Daarnaast kan er opgemerkt worden dat ook uw bewering dat u met uw echtgenote in Denemarken elke week naar de kerk ging (CGVS, p. 4) niet kan overtuigen. Geen van jullie beiden kon de naam van deze kerk geven (CGVS, p. 4; CGVS As.M., p. 7) en u kon slechts één persoon opnoemen die betrokken was bij deze kerk (CGVS, p. 4). Andere personen die werkten voor de kerkgemeenschap die u beweerde steevast gefrequentieerd te hebben tijdens uw maandenlange verblijf in Denemarken kon u niet benoemen (CGVS, p. 4). U legde overigens niet het minste (begin van) bewijs neer van uw engagement voor deze kerkgemeenschap. Verder kan er gewezen worden op het bevreemdende feit dat u, ofschoon u in Denemarken wel een Bijbel gehad zou hebben, er hier in België geen in uw bezit heeft (CGVS, p. 16). Indien u werkelijk onderzoek wenste te verrichten naar andere religies en naar Jezus (CGVS, p. 3, 4 en 14) kan niet ingezien worden waarom u hier in België niet eens over een Bijbel zou beschikken, noch waarom u niet op andere manieren dan een eventuele kerkgang - uit uw antwoorden op de vragen naar hoe u uw onderzoek voert, kwam u immers niet verder dan te stellen dat u vóór de coronapandemie kerken bezocht (CGVS, p. 4 en 14) - trachtte om uw kennis uit te breiden en uw geloof te beleven of andere inspanningen te leveren om meer te weten te komen over het christendom (CGVS, p. 16). Zo kan men onder meer op heel eenvoudige wijze een bijbel in het Farsi downloaden (zie bijv. www.bible.com). Uw kennelijke desinteresse om u verder te verdiepen in het christendom accentueert het opportunistische karakter van uw beweerde religieuze zoektocht. Uw gebrekkige kennis kwam bovendien duidelijk naar voren wanneer u gevraagd werd naar de verschillende stromingen binnen het christendom. In eerste instantie stelde u dat u er slechts twee kent. U benoemde enkel het protestantisme, de andere stroming kon u zich niet herinneren (CGVS, p. 7). Later in het onderhoud herinnerde u zich dat er ook katholicisme bestaat (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de verschillen tussen de twee stromingen die u wel kon opnoemen, kon u enkel aangeven dat protestanten mogen prediken omdat ze protesteerders zijn, terwijl katholieken niet kunnen prediken (CGVS, p. 16). U had geen enkel idee waarom dit het geval is, noch kon u ook maar één ander verschil tussen protestantisme en katholicisme te berde brengen (CGVS, p. 16). Even frappant is de vaststelling dat u naast het katholicisme en protestantisme geen enkele andere religie kon bedenken waarbij Jezus Christus een belangrijke rol speelde (CGVS, p. 16). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat de figuur van Jezus Christus in meerdere religies een rol heeft. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw onderzoek naar Jezus of een andere voor u passende religie. Noch u noch uw echtgenote konden bovendien zeggen welke religie de nicht van uw echtgenote, die eveneens in België verblijft en die jullie bezoeken (CGVS As.M., p. 3), aanhangt (CGVS, p. 7), een zoveelste aanwijzing van de klaarblijkelijk beperkte rol die religie speelt in uw leven. Uiteindelijk gaf u ook toe dat u sinds u Denemarken verliet geen enkele inspanning heeft geleverd om meer te weten te komen over het christendom (CGVS, p. 16) hetgeen uw echtgenote ook aangaf (CGVS As.M., p. 8). Uw verklaring dat u sinds corona geen kerken meer kan frequenteren (CGVS, p. 4, 14) verschoont deze desinteresse niet aangezien u, zoals hierboven reeds aangestipt, uiteraard nog op andere manieren had kunnen proberen om meer te weten te komen over het christendom, zij het op het internet of via andere personen in België, of op andere manieren een geloof had kunnen ontdekken of beleven. Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen waaruit blijkt dat u op zoek zou zijn naar een religie en interesse zou vertonen in het christendom. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op religieuze gronden vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Uit het geheel van voorgaande volgt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door jullie neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De (kopieën van) identiteitskaarten, paspoorten, shenasnamehs en jullie huwelijksakte staven jullie identiteit en nationaliteit, die an sich niet ter discussie staan in deze beslissing. De opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote As.M. (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster, As.M., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 11/03/2020

Overdracht CGVS: 28/12/2020

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er een persoonlijk onderhoud met u gehouden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 29 april 2021 van 11.15 uur tot 12.15 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester DE MAEYER Aurélie (loco meester GEENS Dirk), was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig van Teheran en heeft u de Iraanse nationaliteit. In 2016 trouwde u met A.M. (O.V. (...)). Ongeveer in maart 2019 nodigden uw vriendin S. en haar echtgenoot A. uw echtgenoot uit om deel te nemen aan hun protestantse huiskerk. Uw echtgenoot was nieuwsgierig en nam tweemaal deel aan een bijeenkomst in hun huiskerk.

In april 2019 hoorde u van de moeder van S. dat S. en A. gearresteerd waren. Ongeveer een week na dit gesprek met S.’ moeder ontving uw echtgenoot een brief van de revolutionaire rechtbank waarin stond dat hij zich drie dagen later diende aan te melden. Uw echtgenoot besloot hierop om onder te duiken en om samen met u het land te verlaten. Jullie verlieten met behulp van een smokkelaar en met vervalste paspoorten Iran in mei 2019 met het vliegtuig en reisden naar Denemarken waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden op 26 mei 2019. Ongeveer een maand of anderhalve maand na jullie aankomst in Denemarken kreeg de familie van uw echtgenoot een tweede oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank. Ongeveer zes of zeven maanden na jullie aankomst in Denemarken kreeg de familie van uw echtgenoot een brief om te melden dat hij bij verstek veroordeeld was tot de doodstraf in de vorm van ophanging. In Denemarken gingen u en uw echtgenoot naar een kerk omdat een andere Iraniër jullie dit had aangeraden. Begin 2020 werd jullie verzoek om internationale bescherming in Denemarken geweigerd. Jullie reisden via Duitsland naar België waar jullie aankwamen op 5 maart 2020 en een verzoek om internationale bescherming indienden op 11 maart 2020.

U vreest dat uw echtgenoot bij een eventuele terugkeer naar Iran gedood zal worden omwille van zijn bekering.

Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën neer van de Iraanse identiteitskaarten van u en uw echtgenoot; kopieën van de Iraanse paspoorten van u en uw echtgenoot; kopieën van de shenasnamehs van u en uw echtgenoot; een kopie van jullie huwelijksakte; een originele dagvaarding d.d. 07/02/1398 Iraanse kalender (27 april 2019) waarin uw echtgenoot als beschuldigde opgeroepen wordt om zich drie dagen na ontvangst ervan aan te bieden bij de revolutionaire rechtbank; een originele dagvaarding van de revolutionaire rechtbank d.d. 02/04/1398 Iraanse kalender (23 juni 2019) waarin uw echtgenoot beschuldigd wordt van ketterij en bekering van de islam naar het christendom en waarin u opgeroepen wordt om zich aan te bieden op 17/04/1398 Iraanse kalender (8 juli 2019); een origineel vonnis van de revolutionaire rechtbank d.d. 20/09/1398 Iraanse kalender (11 december 2019) waarin uw echtgenoot ter dood wordt veroordeeld; en uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot A.M. (O.V. (...)), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:
[idem bestreden beslissing verzoeker]

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De heer A.M. (verzoeker) (RvV 266 809) en mevrouw As.M. (verzoekster) (RvV 266 810) zijn echtgenoten. Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers beroepen zich op een schending van de volgende bepalingen:

- de artikelen 48 tot 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- artikel 3 van het EVRM;
- de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers geven een korte theoretische toelichting. Zij betwisten de beoordeling in de bestreden beslissingen gezien deze niet gebaseerd is op zorgvuldig onderzoek door de commissaris-generaal. Zij lichten dit in hun verzoekschriften toe als volgt:

"4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partij op de helling komt te staan omdat beide echtgenoten geen "overtuigende verklaringen" zouden afgelegd hebben over de wijze waarop zij Iran hebben verlaten, hetgeen zij betwisten.

Beide echtgenoten verlieten Iran op illegale wijze (door middel van een smokkelaar en vervalste paspoorten) in mei 2019. Zij reisden per vliegtuig naar Denemarken, alwaar zij een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend na hun aankomst in dit land.

Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt aan de verzoekende partij evenwel verweten dat zij de naam of nationaliteit van de vervalste paspoorten niet meer konden vermelden tijdens hun persoonlijk onderhoud op 29 april 2021, terwijl dit geenszins kernelementen uitmaken. Zoals de verzoekende partij heeft aangehaald, maakten zij gebruik van een smokkelaar. De smokkelaar regelde hun vertrek uit Iran. Beide echtgenoten hebben hierover gelijkstemmende verklaringen afgelegd, waaruit de geloofwaardigheid hiervan blijkt.

Op de vraag naar de precieze naam en nationaliteit konden zij geen duidelijk antwoord geven omdat dit hen niet meer gekend is (zo stelde de heer A.M. dat dit "een buitenlandse naam" was, meer kon hij zich niet herinneren). Er dient bijkomend op gewezen te worden dat de verzoekende partij werd gevraagd naar deze details, bijna twee jaar na hun vertrek uit Iran. Dit heeft ontegensprekelijk een invloed op de herinnering die zij hieraan hebben, temeer omdat dit geen kernelementen uitmaken.

Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden de consequenties hiervan bovendien bijzonder hard overdreven in de bestreden beslissing, waarbij men dit typeert als "lacunes" die een "stevige indicatie" zouden uitmaken dat de verzoekende partij informatie tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Dit blijkt geenszins, gelet op de gelijklopende verklaringen die zij hebben afgelegd over hun vertrek uit Iran en de aannemelijke verklaringen waarom zij geen precies antwoord konden geven op bovenvermelde vragen rond de naam of nationaliteit van de vervalste paspoorten (die door hen twee jaar voorheen werden gebruikt).

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat hun identiteit en nationaliteit buiten discussie staan en zij aan hun verplichting tot medewerking hebben voldaan door het overmaken van de documenten waarover zij kunnen beschikken en waaruit hun persoonsgegevens blijken (dit wordt bevestigd in de bestreden beslissing als volgt: "De (kopieën van) identiteitskaarten, paspoorten, shenasnamehs en jullie huwelijksakte staven jullie identiteit en nationaliteit, die an sich niet ter discussie staan in deze beslissing").

5. De verzoekende partij liet zich leiden door een smokkelaar om hun land van herkomst te verlaten en de reis te maken naar Denemarken. Zij lieten zich in Denemarken ook leiden door het "advies" van anderen (zoals andere bewoners in het opvangcentrum waar zij verbleven), waardoor zij een andere situatie hebben verteld tijdens hun verzoek tot internationale bescherming in Denemarken dan hun werkelijk vluchtrelaas.

Zij werden onder meer geadviseerd om te vertellen dat zij door de politie werden opgepakt, zoals de heer A.M. heeft verteld tijdens zijn persoonlijk onderhoud ("We logen daar, we zeiden dat we door de politie gearresteerd waren, omdat we schrik kregen van anderen die ons adviseerden geef hen geen documenten, zeg hen dat de politie jullie arresteerden"). De verzoekende partij kreeg hierdoor het gevoel dat zij hun situatie wel moesten aanpassen om een kans te maken op het verkrijgen van internationale bescherming in Denemarken, aangezien de verzoekende partij niet zelf was gearresteerd in Iran.

De verzoekende partij is hierover open en eerlijk geweest tegen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals blijkt uit hun persoonlijk onderhoud.

De verzoekende partij beseft bovendien gaandeweg hun fout die zij maakten door niet de waarheid te vertellen tijdens de behandeling van hun verzoek tot internationale bescherming in Denemarken, temeer omdat de familie van de heer A.M. brieven kreeg van de revolutionaire rechtbank tijdens hun aanwezigheid in dit land (waarbij de heer A.M. uiteindelijk bij verstek werd veroordeeld tot de doodstraf in de vorm van ophanging).

De verzoekende partij vertelde daarom hun werkelijk vluchtrelaas tijdens de behandeling van hun verzoek tot internationale bescherming in België.

6. Het meest cruciale element in het relaas van de verzoekende partij vormt de bekering tot het christendom van de heer A.M., waaruit zijn vrees voor vervolging in Iran volgt.

Volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou blijken dat de gebeurtenissen die hiertoe aanleiding hebben gegeven "vaag en onwaarschijnlijk" zouden zijn, waaruit vervolgens niet zou blijken dat hun vrees voor vervolging in Iran (gebaseerd op de bekering van de heer A.M.) geloofwaardig moet worden geacht.

De verzoekende partij betwist dit oordeel.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft de heer A.M. uiteengezet dat hij een "proces" van bekering heeft ondergaan, waarbij hij aangaf dat hij reeds sinds de ontmoeting met zijn echtgenote op zoek was naar zingeving (religie). Dit proces is, zoals hieronder blijkt, logisch en kan, in tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing, wel als geloofwaardig worden geacht. De heer A.M. was in Iran geen praktiserend moslim meer (hij bad niet, hij ging niet naar de moskee en deed niet mee aan religieuze feesten). Verzoeker gaf aan "zoekende" te zijn, wat duidt op een interesse (zelfs noodzaak) in zingeving. De heer A.M. duidde dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij was daarom in het bijzonder geïnteresseerd in de religie die S. en A. belijden, eerder dan naar hun persoonlijke achtergrond. De heer A.M. keerde zich immers zelf af van zijn religieus verleden als moslim. Hij keek naar de toekomst. Het verleden was voor de heer A.M. van ondergeschikt belang, daarom was hij net "zoekende". Hij vroeg daarom niet naar het religieus verleden van S. en A., temeer omdat hij net interesse had in de religie die zij belijden.

Dat de religie voor de heer A.M. centraal stond, eerder dan de personen die mede aanwezig waren in de huiskerk, blijkt ook uit zijn gedragingen nadat het beide echtgenoten duidelijk werd dat S. en A. gearresteerd waren (waarbij wordt verweten dat er sprake is van een desinteresse in het lot van S. en A.). Dit is consistent met de verklaringen die de heer A.M. hierover heeft afgelegd. Hij legde steeds de klemtoon op de religie zelf.

Mevrouw As.M. is op het punt van religie volledig anders dan haar echtgenoot. Zij gaf dit ook aan tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij was niet "zoekende" zoals haar echtgenoot. Zij geloofde wel in God, maar had hierover verder weinig interesse. Zij was niet bezig met religie. Zij gaf daarom ook aan wel geboren te zijn als moslim, maar verder niet te leven volgens de religieuze voorschriften.

Dit gebrek aan interesse zette zich ook door toen haar vriendin (S.) de heer A.M. tweemaal uitnodigde als gast bij de huiskerk. Zij was wel bekend met het feit dat er straffen staan op een bekering in Iran, maar opnieuw was zij hierin verder weinig tot niet geïnteresseerd. Hierdoor onderschatte zij (ten onrechte, zo bleek achteraf) de ernst en het risico van de gedragingen van haar echtgenoot.

Deze onachtzaamheid kan haar worden verweten, maar dit doet op zich geen afbreuk aan de gebeurtenissen waarover beide echtgenoten gelijklopende verklaringen hebben afgelegd.

7. De verzoekende partij benadrukt de consequenties van de bekering van de heer A.M., hetgeen temeer duidelijk werd na hun vertrek uit Iran. Beide echtgenoten hebben verklaringen afgelegd waaruit blijkt dat er verschillende oproepingen werden verkregen van de revolutionaire rechtbank. De kennis van beide echtgenoten over bepaalde aspecten hiervan (bv. de precieze data) is beperkt, omdat deze gebeurtenissen zich situeerden na hun vertrek uit Iran. Dit doet volgens de verzoekende partij echter geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan, temeer gelet op de verklaringen die zij hebben afgelegd rond de bekering van de heer A.M. en de zeer problematische situatie van bekeerlingen in Iran.

De gevolgen van de bekering van de heer A.M. (waarmee hij persoonlijk te maken kreeg) worden ook benadrukt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing: "Dit is nochtans van uitzonderlijk groot belang in de Iraanse samenleving waarin religies veelal als een aangeboren eigenschap worden beschouwd en een bekering (weg van de islam) net omwille van het onnatuurlijk geachte karakter strafbaar wordt gesteld. De veiligheidssituatie van christenen is sterk verschillend naargelang zij geboren werden als christen dan wel bekeerd werden tot het christendom. U gaf zelf ook aan dat bekeerlingen geëxecuteerd worden in Iran (CGVS, p. 13)".

8. De verklaringen van de verzoekende partij worden onderbouwd door de documenten die zij hebben voorgelegd hierover.

Dit betreffen originele documenten, met name:

- een originele dagvaarding d.d. 07/02/1398 Iraanse kalender (27 april 2019) waarin de heer A.M. wordt opgeroepen om zich drie dagen na ontvangst ervan aan te bieden bij de revolutionaire rechtbank;
- een originele dagvaarding van de revolutionaire rechtbank d.d. 02/04/1398 Iraanse kalender (23 juni 2019) waarin de heer A.M. beschuldigd wordt van ketterij en bekering van de islam naar het christendom en waarin hij wordt opgeroepen om zich aan te bieden op 17/04/1398 Iraanse kalender (8 juli 2019);
- een origineel vonnis van de revolutionaire rechtbank d.d. 20/09/1398 Iraanse kalender (11 december 2019) waarin de heer A.M. ter dood wordt veroordeeld.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan niet volstaan door het louter verwijzen naar "corruptie" en "documentenfraude" om elke bewijswaarde aan deze documenten te ontnemen. Dit betreffen originele documenten. Geen enkele concrete opmerking wordt gemaakt waaruit zou blijken dat deze documenten niet authentiek zouden zijn. Bovendien liggen de verklaringen van de verzoekende partij in lijn met de elementen die blijken uit deze documenten, waardoor de voorliggende documenten hun verklaringen onderbouwen.

9. In navolging van het voorgaande, wijst de heer A.M. dan ook op de vrees die hij heeft voor zijn leven bij een terugkeer naar Iran omwille van zijn bekering.

Deze vrees blijkt bovendien louter en alleen al door de bekering van de heer A.M., aangezien hij hierdoor wordt gezien als een afvallige en de doodstraf riskeert. De heer A.M. benadrukt daarbij dat hij zich openlijk manifesteerde als christen, waardoor hij vervolging dient te vrezen louter omwille van zijn bekering (zelfs indien dit slechts een "veronderstelde" bekering uitmaakt).

10. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Iran louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Iran in combinatie met bovenvermelde situatie van de verzoekende partij (gelet op de bekering van de heer A.M.).

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

3.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

3.3. Verzoekers slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers met hun verweer in de verzoekschriften geen afbreuk doen aan de correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissingen. Zij herhalen slechts hun verklaringen over hun reis en problemen. Zij volharden in hun relaas over de problemen die zij kenden in Iran nadat verzoeker een huiskerk bezocht. Zij volharden tevens in de eerlijkheid en oprechtheid van hun bekering tot het christendom en het feit dat zij hierdoor vervolging vrezden bij een terugkeer naar Iran. Uit wat volgt zal blijken dat verzoekers geen argumenten aanhalen die van die aard zijn de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam het ongeloofwaardig karakter van (i) hun verklaringen met betrekking tot hun problemen in Iran, (ii) verzoekers oprechte bekering tot het christendom en (iii) hun aangevoerde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran omwille van deze vermeende bekering.

De Raad treedt de bestreden beslissingen vooreerst bij dat verzoekers geen overtuigende verklaringen hebben afgelegd over de manier waarop zij Iran verlieten. Verzoekers herhalen hun verklaringen op dit punt en voeren aan dat deze gelijklopend zijn. Zij stellen tevens dat zij zich de namen van de namen en nationaliteiten op de vervalste paspoorten niet meer kunnen herinneren, omdat dit geen kernelement betreft van hun relaas en zij deze paspoorten reeds twee jaar geleden hebben gebruikt. De Raad is evenwel van oordeel dat van een verzoeker om internationale bescherming die met het vliegtuig reist, mag worden verwacht dat hij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort en manier waarop hij reisde, ook wanneer deze feiten zich reeds meer dan twee jaar geleden hebben afgespeeld. De Raad stelt bovendien vast dat uit verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat zij zich louter de naam en nationaliteit op het gebruikte paspoort niet herinnert, doch wel dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij niet gekeken heeft naar de naam op het paspoort (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 4B, p. 3). Zij verklaarde tevens, toen haar gevraagd werd welk verhaal zij moesten vertellen indien er vragen werden gesteld tijdens hun reis, *“Dat weet ik niet want we praatten er niet over”* (*Ibid.*, p. 4). De Raad is van oordeel dat dergelijke verklaringen niet geloofwaardig zijn, vermits verzoekers op een internationale luchthaven gecontroleerd worden op hun identiteit en bijkomende toelichtingen moeten kunnen geven over hun reisdoel. Een illegale reis met het vliegtuig vergt dus enige voorbereiding. Er kan dus worden aangenomen dat de smokkelaar de nodige inlichtingen zal verschaffen zodat verzoekers zo weinig mogelijk de kans lopen om bij een grenscontrole door de mand te vallen. Het verweer in het verzoekschrift doet aldus geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen en de vaststellingen in de bestreden beslissingen waaruit genoegzaam blijkt dat verzoekers' verklaringen over de manier waarop zij Iran verlieten over het algemeen ongeloofwaardig zijn. Dit betreft een relevant element van hun verzoek om internationale bescherming en doet dan ook afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen over het ontbreken van hun echte paspoorten, die door de smokkelaar in beslag zouden zijn genomen. Dat verzoekers' identiteit in de bestreden beslissingen *in se* niet ter discussie staat en zij deels aan hun medewerkingsplicht voldoen door identiteitsdocumenten neer te leggen, doet geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen. Deze oordeelden terecht dat hun ongeloofwaardige verklaringen over hun illegale reis uit Iran een indicatie vormen dat zij hun originele Iraanse paspoorten doelbewust voor de instanties achterhouden, omdat in deze stukken mogelijks informatie staat die niet overeenstemt met hun verklaringen.

De bestreden beslissingen oordeelden verder terecht dat verzoekers' gedrag, met name hun verklaring dat zij in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming in Denemarken niet de waarheid vertelden over hun problemen, niet in overeenstemming is met hun ingeroepen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Verzoekers herhalen hun verklaringen dat zij zich in Denemarken lieten leiden door advies van derden. Zij stellen dat zij in België hun werkelijk vluchtrelaas hebben verteld. De Raad wijst er echter op dat van verzoekers, die beweren een vrees voor vervolging te hebben in hun land van herkomst en daarom in Europa om internationale bescherming verzoeken, wordt verwacht dat zij de Europese instanties belast met het onderzoek naar hun verzoeken zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en vervolgingsfeiten. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen, zodat 'vrees' geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over de redenen waarom zij bescherming vragen te geven. De vaststelling dat verzoekers zelf aangeven dat zij de Deense instanties bewust hebben trachten te misleiden over hun problemen in Iran, doet dus wel degelijk afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen problemen.

De geloofwaardigheid van de door verzoekers ingeroepen problemen in Iran wordt daarenboven verder ondergraven door de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissingen dat (i) verzoekers verklaringen over de religieuze achtergrond van S. en A. en hun uitnodiging om deel te nemen aan de huiskerk lacunair en ongeloofwaardig zijn, (ii) zij een gebrek aan interesse vertonen in de situatie van S. en A. na hun arrestatie en in de situatie van de andere deelnemers aan de huiskerk, (iii) zij lacunaire en vage verklaringen aflegden over de oproepingen die verzoeker ontving van de revolutionaire rechtbank.

Verzoekers voeren aan dat verzoeker “zoekende” was in zijn religie en dat dit verklaart waarom hij meer geïnteresseerd was in de religie van S. en A. dan in hun persoonlijke achtergrond en hun situatie na hun arrestatie. Zij geven nog aan dat verzoekster dan weer geheel niet geïnteresseerd was in religie. De Raad is echter van oordeel dat dit geen afdoende verklaring kan vormen voor verzoekers’ voormelde lacunaire verklaringen. De bestreden beslissingen wezen er immers terecht op dat S. en A. volgens hun verklaringen goede vrienden waren, die zij elke week of tien dagen zagen, en dat zij verzoekers vertelden over Jezus en hen uitnodigden om deel te nemen aan een huiskerk, waar verzoeker op inging (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 12 en 15). Gezien deze personen centraal staan in verzoekers asielrelaas en in het zelfverklaarde bekeringsproces van verzoeker, daar zij hem zouden hebben geïntroduceerd in het christendom en uitgenodigd voor deelname aan een huiskerk, mocht van verzoekers ter zake veel meer interesse en gedegen verklaringen worden verwacht over de religieuze achtergrond van S. en A. en hun situatie na hun arrestatie. Dat zij geen interesse hadden in de situatie van S. en A. na hun arrestatie is des te ongeloofwaardiger, omdat verzoekers verklaarden dat verzoeker deelnam aan een huiskerk die georganiseerd werd door S. en A., hetgeen ertoe leidde dat verzoeker werd opgeroepen door de revolutionaire rechtbank, zodat de situatie van S. en A. relevant was voor de inschatting van hun eigen vrees in Iran. Van verzoekers kan wel degelijk een gedegen interesse en kennis worden verwacht van de religieuze achtergrond van S. en A. en hun situatie na hun arrestatie. Hun gebrekkige kennis op dit punt doet dus weldegelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten.

Verzoekers voeren nog aan dat verzoekster weinig tot niet geïnteresseerd was in het feit dat er straffen stonden op bekering in Iran en de ernst en het risico van het gedrag van haar echtgenoot onderschatte, doch de Raad stelt vast dat dergelijke verklaringen niet aannemelijk zijn in de Iraanse context. Gelet op verzoekers verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 13-14) waaruit blijkt dat bekeerlingen tot het christendom een risico lopen op executie, acht de Raad het geheel niet aannemelijk dat verzoekster, als universitair geschoolde vrouw, dermate weinig interesse zou vertonen in de bekering van haar echtgenoot tot het christendom en zijn deelname aan een huiskerk, gelet op de veiligheidsrisico’s die met deze activiteiten gepaard gaan. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen over verzoekers deelname aan een huiskerk in Iran.

Het loutere feit dat de laatste brieven van de revolutionaire rechtbank toekwamen na hun vertrek in Iran, biedt geenszins een afdoende verklaring voor verzoekers vage en lacunaire verklaringen met betrekking tot deze brieven, zoals vastgesteld in de bestreden beslissingen. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekers zich terdege trachten te informeren over de essentiële elementen van hun relaas, temeer gezien deze brieven van de revolutionaire rechtbank van belang zijn voor de inschatting van hun vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran. De Raad benadrukt nog dat verzoeker verklaarde dat hij dagelijks of om de twee à drie dagen contact heeft met zijn familie in Iran (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 2), zodat kan worden verwacht dat zij meer informatie kunnen bekomen over het ontvangst van deze brieven. Bovendien kan van verzoekers worden verwacht dat zij terdege op de hoogte zijn van de inhoud van de brieven die zij zelf neerleggen (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nrs. 4-6). Verzoekers’ onwetendheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten.

Verzoekers voeren aan dat hun verklaringen worden bevestigd door en in lijn liggen met de neergelegde documenten van de rechtbank. Zij benadrukken nog dat dit originele documenten betreffen en er geen concrete elementen zijn waaruit kan blijken dat deze documenten niet authentiek zouden zijn, zodat de commissaris-generaal niet kan volstaan om te verwijzen naar de hoge prevalentiegraad van corruptie of documentenfraude bij het verkrijgen van documenten in Iran. De bestreden beslissingen oordeelden evenwel terecht dat, gelet op de ondersteunende werking van documenten en de relatieve bewijswaarde die wordt toegekend aan documenten afkomstig uit Iran, deze documenten de geloofwaardigheid van verzoekers’ verklaringen niet kunnen herstellen.

Verzoekers voeren nog aan dat verzoeker zich openlijk manifesteerde als christen en bij een terugkeer naar Iran vervolging dient te vrezen omtrent deze bekering, ongeacht het feit of dit een werkelijke of een

“veronderstelde” bekering uitmaakt. De Raad merkt echter op dat verzoekers, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun problemen, niet aannemelijk maken dat verzoeker zich in het verleden als christen heeft gemanifesteerd in Iran. Bovendien gaan verzoekers volledig voorbij aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing op basis waarvan genoegzaam kan blijken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werkelijk op zoek zou zijn naar een religie en interesse vertoont in het christendom. Verzoeker maakt dus geenszins aannemelijk daadwerkelijk christen te zijn en zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen. Evenmin maken verzoekers *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer door de Iraanse autoriteiten als christenen te zullen worden gepercipieerd. Zij tonen dan ook op geen enkele wijze aan dat zij bij een terugkeer naar Iran omwille van een religieuze overtuiging vervolging dienen te vrezen.

De motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst overtuigden jullie verklaringen omtrent de manier waarop jullie Iran verlaten hebben geenszins. Jullie reisden met een vals paspoort maar noch u noch uw echtgenote konden zeggen welke naam deze paspoorten bevatten (CGVS, p. 5; CGVS As.M., p. 3). Uw echtgenote wist zelfs niet onder welke voorgehouden nationaliteit jullie reisden (CGVS As.M., p. 4), noch waarom jullie met een vals paspoort reisden (CGVS As.M., p. 4). Dergelijke lacunes zijn niet ernstig en een stevige indicatie dat jullie niet de waarheid vertelden over jullie vlucht uit Iran en doen bijgevolg sterk vermoeden dat jullie jullie Iraanse paspoorten, dewelke in beslag zouden genomen zijn door jullie smokkelaar, doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhouden, omdat er hierin mogelijks informatie, zoals een legaal vertrek of een andere uitreisdatum, staat die niet met jullie verklaringen die jullie op het Commissariaat-generaal aflegden overeenstemmen. Deze vaststelling doet afbreuk aan jullie algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat jullie gedrag niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U en uw echtgenote gaven immers aan dat jullie bij jullie verzoek om internationale bescherming in Denemarken niet de waarheid hebben verteld (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 29/04/2021, p. 5; notities persoonlijk onderhoud CGVS As.M. d.d. 29/04/2021, p. 2). Jullie zouden dit gedaan hebben op advies van enkele onbekende personen (CGVS, p. 5; CGVS As.M., p. 2). Van een persoon die daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, mag verwacht worden dat hij bij aankomst in een land waar hij internationale bescherming kan bekomen, deze problemen aanhaalt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat jullie louter op advies van onbekenden een ander verhaal vertelden in Denemarken, zet niet alleen nogmaals jullie algemene geloofwaardigheid op de helling, maar doet ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de in jullie huidig verzoek voorgehouden problemen.

Wat betreft uw deelname aan een huiskerk, de arrestatie van S. en A., de hierop volgende dagvaardingen van de revolutionaire rechtbank en uw veroordeling bij verstek moet verder worden opgemerkt dat jullie verklaringen over deze gebeurtenissen dermate vaag en onwaarschijnlijk waren dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. U beweerde dat u reeds sinds uw ontmoeting met uw echtgenote op zoek bent naar een religie (CGVS, p. 3, 7) en dat u op vraag van S., een vriendin van uw echtgenote, tweemaal als gast naar de huiskerk ging (CGVS, p. 11). Hoogst opmerkelijk is de vaststelling dat uw echtgenote – die nochtans aanwezig was toen S. u aanbood om naar de huiskerk te gaan (CGVS As.M., p. 9) – niet wist of u op dat moment dan wel op een later tijdstip op dit aanbod inging (CGVS As.M., p. 9). Uw echtgenote stelde verder dat jullie uw deelname op geen enkel later moment bespraken omdat ze het niet belangrijk vond (CGVS As.M., p. 9). Dit is uiteraard een ernstige miskenning van het risico dat een werkelijke deelname aan een huiskerk met zich meebrengt in Iran. Van een universitair geschoolde vrouw zoals uw echtgenote (CGVS As.M., p. 9) mag zeker verwacht worden dat zij een dergelijk risico correct kan inschatten en jullie dit zouden bespreken. In die omstandigheden mag tevens verwacht worden dat u voor uw deelname enige kennis zou hebben over het religieuze verleden van de organisatoren om het risico correct te kunnen inschatten. U wist echter bijzonder weinig over het religieuze verleden van S. en A.. Zo wist u over geen van beiden of zij geboren zijn als christen dan wel zich bekeerden tot deze religie (CGVS, p. 12), noch of hun respectievelijke familieleden eveneens christenen zijn (CGVS, p. 12). Dit is nochtans van uitzonderlijk groot belang in de Iraanse samenleving waarin religies veelal als een aangeboren eigenschap worden beschouwd en een bekering (weg van de islam) net omwille van het onnatuurlijk geachte karakter strafbaar wordt gesteld. De veiligheidssituatie van christenen is sterk verschillend naargelang zij geboren werden als christen dan wel bekeerd werden tot het christendom. U gaf zelf ook aan dat bekeerlingen geëxecuteerd worden in Iran (CGVS, p. 13). Het loutere feit dat u niet kon verduidelijken tot welke categorie S. en A., nochtans de sleutelfiguren in uw asielrelaas, behoren,

ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook volkomen. Dit is des te frappanter daar u S. en A. beschreef als vrienden die u de afgelopen jaren elke week of elke tien dagen zag (CGVS, p. 15). Van iemand die zelf reeds jarenlang op zoek was naar een religie en daaromtrent onderzoek wenste te verrichten, mag zeker verwacht worden dat hij enige interesse zou tonen in zijn christelijke vrienden en vragen zou stellen over hun religieuze achtergrond in de plaats van louter over Jezus en enkele mirakels te praten (CGVS, p. 12). Uw gebrek aan kennis over hun persoonlijk (religieus) verleden is dan ook stuitend en geenszins in overeenstemming met de door u geschetste context. Uw echtgenote stelde nochtans dat S. en A. wel degelijk bekeerlingen zijn maar kon dan weer geen enkele informatie geven over het tijdstip of de omstandigheden waarin zij zich bekeerden (CGVS As.M., p. 5). Dat u overigens niet eens vroeg aan uw echtgenote om welke redenen zij niet geïnteresseerd was om mee te gaan naar de huiskerk (CGVS, p. 12), getuigt evenmin van een bijzonder belang aan geloof en meer specifiek aan deze huiskerk. Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan uw deelname aan een huiskerk in Iran.

Aangezien de verdere vervolgingsfeiten zich afspeelden ten gevolge van uw ongeloofwaardige deelname aan een huiskerk kan ook aan deze geen geloof worden gehecht. Toch moet ten overvloede opgemerkt worden dat ook jullie verklaringen over de arrestatie van S. en A. en over de brieven van de revolutionaire rechtbank op zichzelf bijzonder vaag en onwaarschijnlijk waren.

Ofschoon jullie rechtstreeks door de moeder van S. op de hoogte werden gesteld van de arrestatie van S. en A., hadden u en uw echtgenote geen enkel idee over de omstandigheden waarin of manier waarop S. en A. gearresteerd werden (CGVS, p. 17; CGVS As.M., p. 7). Uw echtgenote had – na het telefoongesprek waarin haar verteld werd dat S. en A. gearresteerd waren - geen enkel contact meer met S.' familie. Ze rechtvaardigde dit door te stellen dat ze enkel wilde weten waarom S. haar telefoon niet opnam (CGVS As.M., p. 7), een desinteresse die zeer vreemd is gezien uw voorgehouden persoonlijke betrokkenheid bij deze huiskerk en de uiterst zwaarwichtige voorgehouden gevolgen ervan voor u persoonlijk. Zo wist uw echtgenote niet te zeggen of S. ook een dagvaarding kreeg of veroordeeld was (CGVS As.M., p. 8) hetgeen uiteraard belangrijke informatie zou zijn om uw eigen risico bij terugkeer te kunnen bepalen. Uw eigen desinteresse om meer te weten te komen over het wedervaren van de vier andere aanwezigen in de huiskerk, omdat zij voor u niet belangrijk waren (CGVS, p. 15), doet eveneens sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Aangezien zij tijdens dezelfde sessies als u aanwezig waren (CGVS, p. 14) en u geen enkel nieuws meer heeft vernomen van S. en A. sinds hun verdwijning (CGVS, p. 12), is hun lot net van groot belang om uw eigen risico te kunnen inschatten, los van het feit of zij al dan niet uw vrienden waren. Aangezien zowel u als uw echtgenote nog steeds op bijna dagelijkse basis in contact staan met het thuisfront (CGVS, p. 2-3; CGVS As.M., p. 2) mag zeker verwacht worden dat u zich zoveel als mogelijk zou trachten te informeren over de verdere afwikkeling van de gebeurtenissen in S.' huiskerk, quod non in casu. Een dergelijk gebrek aan kennis over zaken die de kern raakt van jullie relaas is absoluut niet ernstig en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Jullie verklaringen over de verschillende oproepingen die u kreeg van de revolutionaire rechtbank waren eveneens te vaag om deze aannemelijk te maken. U wist niet precies wanneer uw familie deze brieven ontving in Teheran (CGVS, p. 9), u kon niet zeggen of er in de tweede dagvaarding een termijn werd gegeven binnen dewelke u zich diende aan te melden (CGVS, p. 10) en kon de revolutionaire rechtbank in Teheran niet situeren (CGVS, p. 10). Dit gebrek aan kennis is weinig aannemelijk. Uw echtgenote op haar beurt kon dan weer geen preciezere schatting geven van het tijdstip van ontvangst van de tweede dagvaarding dan enkele maanden na aankomst in Denemarken (CGVS As.M., p. 5) en was niet verder op de hoogte van de concrete inhoud van het vonnis behalve dat het opriep tot uw executie (CGVS As.M., p. 5). Van een universitair geschoolde dame wiens echtgenoot een doodsvonnis kreeg van haar nationale autoriteiten mag in alle redelijkheid verwacht worden dat zij zich zo spontaan en volledig mogelijk zou informeren over alle elementen die verband houden met jullie relaas, hetgeen hier absoluut niet het geval is.

Uit het voorgaande volgt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw deelname aan een huiskerk in Iran, noch aan de problemen die voortvloeiden uit de arrestatie van de organisatoren van deze huiskerk. Wat betreft de documenten van de revolutionaire rechtbank – twee oproepingsbrieven en het vonnis – die u ter ondersteuning van uw verklaringen neerlegde, moet vooreerst worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Verder dient er te worden gewezen op objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie en documentenfraude welig tieren in Iran en dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten waaronder juridische documenten. Bijgevolg is de

bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich allerm minst om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Daarnaast stelde u dat u op zoek bent naar een religie (CGVS, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt dat uw zoektocht zich toespitst(e) op het christendom: zo blijkt uit uw verklaringen dat u reeds in Iran op zoek was en er naar een huiskerk ging, dat u in Denemarken naar een protestantse kerk ging, dat u uw zoektocht aan kerkbezoeken koppelt en dat u zich informeert over Jezus (CGVS, p. 3, 4 en 14). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke zoektocht naar religie omdat uw verklaringen hieromtrent bijzonder vaag en oppervlakkig waren.

Vooreerst kan er benadrukt worden dat de ongeloofwaardigheid van uw deelname aan een huiskerk in Teheran de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in Iran reeds jarenlang op zoek was naar een religie (CGVS, p. 3) reeds danig op de helling zet. Daarnaast kan er opgemerkt worden dat ook uw bewering dat u met uw echtgenote in Denemarken elke week naar de kerk ging (CGVS, p. 4) niet kan overtuigen. Geen van jullie beiden kon de naam van deze kerk geven (CGVS, p. 4; CGVS As.M., p. 7) en u kon slechts één persoon opnoemen die betrokken was bij deze kerk (CGVS, p. 4). Andere personen die werkten voor de kerkgemeenschap die u beweerde stevast gefrequentieerd te hebben tijdens uw maandenlange verblijf in Denemarken kon u niet benoemen (CGVS, p. 4). U legde overigens niet het minste (begin van) bewijs neer van uw engagement voor deze kerkgemeenschap. Verder kan er gewezen worden op het bevreemdende feit dat u, ofschoon u in Denemarken wel een Bijbel gehad zou hebben, er hier in België geen in uw bezit heeft (CGVS, p. 16). Indien u werkelijk onderzoek wenste te verrichten naar andere religies en naar Jezus (CGVS, p. 3, 4 en 14) kan niet ingezien worden waarom u hier in België niet eens over een Bijbel zou beschikken, noch waarom u niet op andere manieren dan een eventuele kerkgang - uit uw antwoorden op de vragen naar hoe u uw onderzoek voert, kwam u immers niet verder dan te stellen dat u vóór de coronapandemie kerken bezocht (CGVS, p. 4 en 14) - trachtte om uw kennis uit te breiden en uw geloof te beleven of andere inspanningen te leveren om meer te weten te komen over het christendom (CGVS, p. 16). Zo kan men onder meer op heel eenvoudige wijze een bijbel in het Farsi downloaden (zie bijv. www.bible.com). Uw kennelijke desinteresse om u verder te verdiepen in het christendom accentueert het opportunistische karakter van uw beweerde religieuze zoektocht. Uw gebrekkige kennis kwam bovendien duidelijk naar voren wanneer u gevraagd werd naar de verschillende stromingen binnen het christendom. In eerste instantie stelde u dat u er slechts twee kent. U benoemde enkel het protestantisme, de andere stroming kon u zich niet herinneren (CGVS, p. 7). Later in het onderhoud herinnerde u zich dat er ook katholicisme bestaat (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de verschillen tussen de twee stromingen die u wel kon opnoemen, kon u enkel aangeven dat protestanten mogen prediken omdat ze protesteerders zijn, terwijl katholieken niet kunnen prediken (CGVS, p. 16). U had geen enkel idee waarom dit het geval is, noch kon u ook maar één ander verschil tussen protestantisme en katholicisme te berde brengen (CGVS, p. 16). Even frappant is de vaststelling dat u naast het katholicisme en protestantisme geen enkele andere religie kon bedenken waarbij Jezus Christus een belangrijke rol speelde (CGVS, p. 16). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat de figuur van Jezus Christus in meerdere religies een rol heeft. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw onderzoek naar Jezus of een andere voor u passende religie. Noch u noch uw echtgenote konden bovendien zeggen welke religie de nicht van uw echtgenote, die eveneens in België verblijft en die jullie bezoeken (CGVS As.M., p. 3), aanhangt (CGVS, p. 7), een zoveelste aanwijzing van de klaarblijkelijk beperkte rol die religie speelt in uw leven. Uiteindelijk gaf u ook toe dat u sinds u Denemarken verliet geen enkele inspanning heeft geleverd om meer te weten te komen over het christendom (CGVS, p. 16) hetgeen uw echtgenote ook aangaf (CGVS As.M., p. 8). Uw verklaring dat u sinds corona geen kerken meer kan frequenteren (CGVS, p. 4, 14) verschoont deze desinteresse niet aangezien u, zoals hierboven reeds aangestipt, uiteraard nog op andere manieren had kunnen proberen om meer te weten te komen over het christendom, zij het op het internet of via andere personen in België, of op andere manieren een geloof had kunnen ontdekken of beleven. Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen waaruit blijkt dat u op zoek zou zijn naar een religie en interesse zou vertonen in het christendom. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op religieuze gronden vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Uit het geheel van voorgaande volgt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door jullie neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De (kopieën van) identiteitskaarten, paspoorten, shenasnamehs en jullie huwelijksakte staven jullie identiteit

en nationaliteit, die an sich niet ter discussie staan in deze beslissing. De opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP